

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel V

Gardiens Abbey ~ august 1347

~Tunnelfaklerne var for længst slukket, bortset fra én, der nu hældede fra et vægbeslag, da det oplyste indgangen til Lazarus' maleriske katakomberkvarter. I det klare lys pressede Ivan sin store krop mod døråbningen, hans øje fyldte et brev. Inde i rummet sad Lazarus på sengekanten og drak af en træskål.

Lazarus spurgte mellem bidderne: "Hvad læser du, broder?"

"En post som jeg sender til Broder Salvitino – i morgen," svarede Ivan med øjnene begravet i brevet.

"Hvem er han?"

"En munk fra det lavere råd – boede engang her i klosteret. Før dig – før du blev født."

"Hvor er han nu?"

"I Italien—Cancello—det andet rådkloster."

"Hvorfor skriver du til ham?"

"Han står i gæld til mig. Og han kan hjælpe os med en lille sag – når vi tager afsted til Italien."

"Italien? Men hvad med Burgund?"

"Italien, først."

"Broder Odino kommer stadig med os, ikke sandt?"

Munken bekræftede med et nik. "Han har indvilliget."

"Hvordan står denne broder Salvitino i gæld til dig?"

Ivan rev kort blikket væk fra siden. "Nok, Lazarus – spis."

Lazarus tog endnu en bid og tyggede kort, før han vendte sig mod Ivan. "Mens du var væk, så jeg en mand blive bragt herved og låst inde i en af cellerne. Hvad gjorde han, broder?"

"Fangen skal stilles for retten for kætteri. Han skal føres bort i morgen."

"Hvad har han gjort?"

"Han er ikke din plage, Lazarus – spis. Det er sent."

Lazarus kastede et glimt på Ivan, der stod opslugt af brevet. Han tog et stykke kød og brød fra sin skål, smed det under sengen og fortsatte med at spise.

„Måske er han sulten,“ foreslog Lazarus.

Ivan rømmede sig, foldede brevet sammen igen og gled det ind under sin klædedragt. "Spis færdig, søn. Jeg ønsker ikke, at du skal være i nærheden af ham. Samler du mig?"

„Det gør jeg, broder.“ Ivan kiggede ned i skålen og så hver bid, indtil Lazarus gled den sidste bid brød ind under mundflappen på sin ansigtsmaske. Med et tilfreds smil tog Ivan sin tomme skål. Lazarus pilede ned under sengetæppet.

Ivan puttede ham ind. "Dine bønner?"

"Det har jeg, broder. Og jeg bad for fangen."

"Fantastisk. Så ses vi i morgen. Sov godt."

"God aften, broder."

Ivan forlod rummet med ubrudt skridt, mens han gled fakkelen i døråbningen ned fra væggen og begav sig ud af katakomberne.

Lazarus kiggede over en bunke tæpper og så sine ansigtstræk forsvinde til sort, mens Ivans lommelygte drev op ad gangen. Så lyttede han efter sandalernes smæld mod sten, da Ivan gik op ad katakombernes trappeskakt. Endelig sprang Lazarus op til den klirrende lyd af en fjern dør. Nu, drevet mere af nysgerrighed end af forældrenes instruktion, hentede han maden fra under sin seng, svøbte den i et stykke stof og listede op ad gangen. Da han nåede et kryds mellem tunneler, Benion-tunnelen til venstre for ham og en kort gang til højre, drejede han til højre for at gå ind i en kort passage med celler. Seks celledøre stod langs væggene – tre overfor tre. I stedet for krypter til at huse de døde var disse kamre celler udstyret med låsbare døre til at fængsle de levende. Smalle vinduer på dørene var udstyret med skydeplader af jern.

Lazarus nærmede sig den sidste celle til højre. Han skød vinduespladen op; lyden af mumlede bønner stoppede.

"Goddag, hr. Jeg har mad med. Jeg er Lazarus. Jeg vil tale med dig, hvis du ønsker det."
Cellehalm raslede, og en stemme talte. "Hej Lazarus. Ophøjet være Herren Kristi navn, han som er Jesus."

Lazarus sendte maden gennem vinduet og svarede: "Salig være han. Tag maden, herre."

Da fangen hentede den, kastede Lazarus et glimt af hans ansigt. Han var en ung mand med lyst hår, brune øjne og et tyndt skæg, der afslørede slanke ansigtstræk. "Jeg er meget taknemmelig," svarede fangen. Han krøb sammen mod døren, ligesom Lazarus gjorde, og efterlod kun fem centimeter egetræsplanker imellem dem.

Lazarus hakkede ved døren. "Hvorfor er du herinde?"

Fangen svarede med fyldt mund: "Anklaget for kætteri. Jeg skal stå for en inkquisition."

"Hvad gjorde du?"

"Jeg lever, som Jesus levede."

"Hvordan er det så kætteri?"

Fangen slugte sin mad og forklarede: "En biskop med sine mange soldater kom ind i vores landsby og indkaldte alle til en forsamling. Han skrev vores navne og erhverv ned i sine ..." optællingsbøger – for at bestemme størrelsen af vores tiende til kirken. Ligesom mange i landsbyen var Bodsbrødre, den Tredje Orden af Sankt Frans, nægtede vi. Det var forkert."

"Er det forkert at betale tiende?" spurgte Lazarus.

"Jesus levede sit liv i perfekt apostolsk fattigdom. Alle Guds mennesker er forpligtet til at leve som Kristus. Der står skrevet: 'Det er lettere for en kamel at gå gennem et nåleøje end for en rig mand at komme ind i Guds rige. En mand er fattig, når han ikke har mønter og ingen handel, alligevel kan han stadig være rig i Kristus og give tiende til Ham.'"

"Hvordan så?"

"Lad en tiende af markerne være urørt. Lad en tiende af dyrene være fri. Lad en tiende af frugterne være uplukkede; giv en tiende af dit måltid til en sulten mand. En tiende er en offergave, der gives." til side for Gud. Templer har ingen plads til at opkræve tiende af noget som helst – de er kun steder til tilbedelse.

"Alligevel hjælper Kirken de fattige, ikke sandt?"

"Hvis Kirken indsamler en tiende, der er beregnet til Gud, og bruger den, uanset dens intentioner, er offergaven ikke til Gud, men til Kirken. Det er ordene i Lukas og Matthæus."

"Jeg kender ordene, hr. Viste De biskoppen og soldaterne disse ord?"

"De kender dem."

"Hvorfor fortalte du dem ikke, at du skulle arbejde – og når de var gået, kunne I alle være flygtet?"

"Løbte Jesus væk?"

Lazarus kløede sig i hovedet og gennemsøgte fliserne, før han vendte sin opmærksomhed mod dør. "Så kan du måske fortælle dem, at du skal tage det samme fag som Jesus. Fortæl dem, at dit fag er at undervise de fattige masser om Gud. Tilbyd dem en tiende af din lære, ikke sandt?"

Fangen klukkede. Lazarus lagde hovedet på skrå som en forvirret hund. "Det er ikke så let, Lazarus. Jeg må aflægge en ed for Gud. Inkquisitionen har siden forberedt de spørgsmål, der skal fordømme mig. Jeg kan ikke aflægge en ed og lyve. Jeg er allerede blevet dømt – jeg skal brændes."

"Brændt? Kirken brænder folk?"

"Hundredvis; siden brændt."

"Kirken? Men Kirken er af Gud. Hvorfor skal den brænde mennesker?"

"Mange årsager. Mest fordi man ikke betaler tiende eller holder fast i en anden tro."

Til sidst svarede Lazarus: "Så siger Matthæus om en løgn : Al synd og ond tale skal tilgives mennesker, men ond tale om Ånden skal ikke tilgives dem."

"Du skal ikke lyve. Kan du ikke huske disse ord, Lazarus?"

Lazarus begyndte: "Jeg kender dem, herre. Men hvis de skulle brænde dig—"

"Jeg skal ikke aflægge eden, ligesom Jesus ikke gjorde. Jeg skal ikke flygte fra dem, der uretfærdigt fordømmer mig." Jeg skal heller ikke tilbyde dem en løgn for at redde mig selv."

"Herre; hvis de brænder dig—"

"Jesus løj heller ikke eller fristede. Lazarus, frist mig ikke fra Herren."

"Herre, må jeg spørge Dem om noget?"

"Sandelig, Lazarus."

"Hvorfor har du ikke bedt mig om at åbne denne dør, hvis du ved, at de vil brænde dig?"

"Jeg er allerede fri. Denne dør, uanset om den er åben eller lukket, kan ikke skabe frihed. Frihed er inden for."

"Må I tillade mig at låse denne dør op, så I kan flygte?"

"Sandelig ikke. Frister du mig igen, Lazarus?"

"Det gør jeg ikke, hr. Men jeg forstår ikke, hvorfor De ikke ønsker at redde Dem selv."

"Tro, Lazarus. Jeg er allerede frelst, alene ved tro."

"Og de skal brænde dig, som du siger?"

"Det skal de."

"Hvis dette er sandt, hr., hvorfor har jeg så ikke læst om den slags?"

"Måske er du ikke i stand til at læse om dem. Alligevel er du lærd. Er du en præstetjener?"

"Det er jeg."

"Ah! Sådan har du det. Ligesom mænd tøjler heste og vogter kvæg, er du hesten og koen. Sønner bliver deres fædre, og præstetjener bliver de munke, de tjener sammen med. En generation avler den næste."

Lazarus sænkede hovedet og overvejede visdommen i ordene, før han vendte sig mod døren igen. "Hvad er Deres navn, herre? Så jeg kan vide, hvem jeg beder for?"

„Jeg er en fattig mand i Kristus. Bed for mig som sådan.“ Straw blandede sig. „Jeg takker jer for jeres gavmildhed og selskab. Nu må jeg vende mig til mine egne bønner. Velsignet være Herren Kristi navn, Jesu navn, og velsignet være den hellige Peter Johannes af Olivis testamente. Velsignede er deres navne,“ sagde fangen og kravlede væk fra døren. „God aften, Lazarus.“

Lazarus råbte efter ham. "Stakkels mand i Kristus?"

Stilhed.

"Stakkels mand i Kristus?" råbte Lazarus igen. Alligevel tilbød fangen ikke mere af sig selv.

Således forlod Lazarus cellen og gik med lange skridt væk. Men på vej til sit værelse, knap nok havde han forladt gangen, før en knitrede lyd udgik fra en tunnel, der lå ved siden af hovedvejen og var placeret lige overfor den passage, han forlod. Lyden, som splintret træ, genlød fra dybt inde i Benion-tunnelen - den ældste af ... de mange underjordiske arterier. Så længe Lazarus huskede det – som en lov mejslet i sten – var der en stående regel: at han kunne vandre i alle katakombernes tunneler med *undtagelse* af Benion. Ivan forbød ham at træde under dens farlige tagsten, der hang løst nok til at lække selv efter en moderat regn. Desuden, da Benion kun var en død sidepassage, der kun indeholdt forseglede kryptdøre med med sammenvoksede låse, der var indkapslet af århundreders rust, havde han ingen grund til at vove sig ud i det. Ivan havde imidlertid undervurderet Lazarus' gryende følelse af uafhængighed, som hengivne forældre har for vane – tillidsfuld og med det blinde øje.

Lazarus stod foran indgangen til Benion og lyttede til dryppen af vand, der gav genlyd gennem dens hule indvolde. Igen hørte han forstyrrelsen, da den lignede lyden af springende planker, der pressede sig selv under vægten af en tung ...

byrde. Nysgerrighed bed ham – fristelsens frugt tog ham – uafhængighed drev ham. Således tog han en dyb indånding, så sig omkring og listede sig ned ad Benion-tunnelen. Han løb forbi dens mange kryptdøre og gav dem blot et flygtigt blik. Endelig nåede han enden af korridoren og opdagede roden til tumulften – den sidste kryptdør var buet udad, skæmmet af en takket række splinter, der skar på langs tværs af dens... lodrette planker.

Allerede var der en sprække, der adskilte trædøren fra dens stenramme, og dens jernlås lå i stykker. Med store øjne listede han sig ind mellem døren og rammen og opdagede en række rektangulære hulninger – besatte grave, fire høje – mejslet ind i den højre væg af en stor krypten. Indenfor blokerede et bord i nærheden al yderligere udsyn til dem. Et rustent jernkrucifiks hang op ad bagvæggen, men kun halvdelen af det var synlig – endnu mindre af det dystre rum.

Han lugtede åbningen for at skelne århundreder gamle, blandede lugte, der sivede fra graven: lugten af forrådnende stof; duften af kridtagtige knogler; den mugne fetor af gammel svamp og sødmen af fugtig sten. Grundigt opslugt af nysgerrighed gled Lazarus sine fingre ind i sprækken og åbnede. Døren skrabede gulvet, mens han tvang den op. Nyt træ *splintredes – splintredes – endda til –*

"Bang!" Øjeblikkeligt eksploderede døren, og plankestykker smed mod den modsatte væg. Buestenene over døren kollapsede, da slutstenen gav efter for al støtte. Endnu højere oppe gav en stor del af muren og det tilstødende tag plads for en lavine, der kaskaderede omkring ham. Midt i et brølende kaos styrtede han ned i det fjerneste hjørne af terminalmuren, da noget af dens murværk styrtede ned på gulvet.

Stilheden vendte tilbage, bortset fra lyden af vandstrømme, der klukkede mod fliser. Og da støvet og affaldet havde lagt sig, rejste Lazarus sig let, beskidt men uskadt. Han stak et par hundelignende ører op under hættens og ledte efter lyde. Faldende vand var som et pulserende brøl - lyden af bundfaldende småsten var som kampesten, der styrtede ned i en dyb kløft - den bløde susen af rottefødder var som tordnende hove. Lazarus' opmærksomhed forblev dog rettet mod indgangen til Benion-tunnelen. Han hørte ingen knirken af en katakombedør - ingen klappen af munkesandaler på en stenet trappe - kun lyden af den fjerne fange i cellegangen, mens han flyttede sig i halm.

Lazarus undersøgte vraget omkring sig. Tunnelens ydervæg stod for det meste uskadt, bortset fra en lille fordybning hvor stenene siden var styrtet ned ved siden af ham – den beskadigede del af muren tilbød nu, hvad der lignede et bundløst hul. Allerede strømmede en muggen brise, tre århundreder gammel, ud af åbningen. Så indså han, at,

Det, der havde set ud til at være den formodede ende af den døde Benion-tunnel, var blot en smuldrende falsk mur – synligt strakte passagen sig videre.

Lazarus kiggede gennem åbningen, hans hætte blafrede foran det vindens stønnende hul. På alle måder undtagen én afspejlede den fortsatte tunnel den utætsede sektion. Det kunne have set ud, som om passagen var blevet forladt, selv før den var helt færdig, da ingen af fordybningerne var blevet færdiggjort med døre, selvom krypter beklædte tunnelvæggene. Han skubbede sig mellem de løsnede sten og trådte indenfor. Det var tydeligt for ham, at krypterne aldrig havde huset jordiske rester. Det gjorde den første ikke, og det gjorde heller ikke den anden – og lig plettede altid underliggende sten med en rustfarvet patina, som selv århundreder ikke kan fjerne. Han fortsatte ned ad tunnelen og gik forbi de talrige ubeboede og ufærdige krypter.

Mens luften i krypterne forblev ren, bekendte luften sin død, mens han vovede sig længere ned ad korridoren – og den blev intensiveret med besmittelsen af gamle rester. Lazarus gravede dybere. For enden af tunnelen opdagede han, at indgangen til den sidste krypt var anderledes end de andre, da den havde en kort og flosset dør, men forsejlet af resterne af en smuldrende stenmur – som om en senere, nyere stenmur var bygget for at skjule alle tegn på den nu blotlagte dør. Bag de revnede dørbrædder sivede lugten af forrådnelse. Han trak løse sten væk, rev gennem spindelvævs Gardiner, skubbede hullede og ormeslidte, splintrede planker væk og smuttede indenfor. Ikke et lysglimt skinnede, men i det uspolerede og dødsstille mørke bag de spredte rester af den korte, flossede dør svulmede Lazarus' sultne pupiller unormalt vidt op. Som kuglerne hos et perfekt nataktivt rovdyr skrællede de mørkets skæll af og så alt.

Krypten så ud, som om den engang havde været brugt som beboelse, men dens lugt var tydeligvis gravens. Knust keramik, rådnet stof og støvede artefakter lå spredt rundt omkring. Lazarus gennemsøgte væggenes fordybninger, men fandt ingen munkeindhyllede rester. De åbne grave havde snarere tjent som opbevaringshylder, der indeholdt rester af en mærkelig blanding. Og en anden lugt hang i luften - den svage skarphed af blæk. Lazarus krydsede rummet og stod over et smalt bord og en bænk, der engang havde været brugt som skrivebord. Dets top var skæmmet af ridser, voks og blækpletter. På den stod et blækhus, skorpet og tomt. Noget ejendommeligt ved bordet vakte hans opmærksomhed, da han undersøgte dets overflade nærmere. nøje og vippede hovedet i omhyggelig undersøgelse. Hverken blækhuset eller pletterne indrømmede en særlig forskel; men uanset hvad der tiltrak sig hans opmærksomhed, lå det uklart, men sikkert i sin eksistens. Han sænkede næsen kun få centimeter fra bordet og lugtede til det. Alligevel kom intet til overfladen.

Så bakkede han væk og centrerede sig over skrivebordet – og der lå det. Lazarus tørrede et lag støv af. Uanset hvilken nysgerrighed der plagede hans sanser, gjorde den det kun gennem hans øjne. Støv og snavs blev fjernet, de resterende ridser på skrivebordet tog form, og han fandt ingen tilfældige udskæringer, men ordnede symboler. De var ikke hieroglyfiske billeder – de fremstod mere tydeligt som fortsatte rækker af geometriske figurer. Deres placering og afstand styrte udtalen – og betydningen – af Lazarus' øje. I det genkendelige mønster dannede cirkler og linjer *bogstaver – ord – sætninger – som endelig* samledes i klare og forståelige *betydningsstrømme*. Indskrifterne var dog hverken franske eller latinske, men dog af et mærkeligt sprog, der siden var ukendt for fjerpenens og pergamentets verden. I sandhed kunne intet menneske have skrevet beskeden på skrivebordet, da dens sprog aldrig blev født på jorden. Med en vis besvær udtalte Lazarus ordene og forstod deres betydning:

I dag giver jeg min bror en gave.

Denne krypt indeholder mit fulde ord.

I hjørnet af krypten,

det er fire sten højt –

den fjerde sten er løs.

Lazarus kiggede mod hjørnet af krypten – præcis fire mursten højere end gulvets fliser – en smal sprække af manglende mørtel omgav kanten af en slidt sten. Han gled stenen ned fra muren, og fra den resterende fordybning af gamle spindelvæv trak han en tyk rulle gulnede sider ud. Han rullede dem ud oven på skrivebordet. Den øverste side var et brev, hvor der stod:

For dig, min bror –

På den otteogtyvende september i vor Herres år tusind fireogtres skriver jeg hermed det sidste af mange blade. Tungt være mit hjerte, for snart skal jeg kende Dødens tilstand. Dens lugt fortærer mig. I min fortabelse er jeg presset til at undre mig over den del af Gud, som tillader sådanne sorger og ondskab at sejre under Ham. Jeg kan ikke fatte det - i mine øjne skal jeg aldrig forstå det. Min tro er fløjet. Flammen er kvalt i mit bryst, og jeg er ikke mere end Døden, der venter på sig selv.

Jeg burde advare dig om Rådet. Ved Rådets sandhed blev jeg tilbudt en pagt. Hidtil,

Pagten var denne – at jeg ved hjælp af min oversættelse skulle tyde Portstenens sprog for dem. Til gengæld ville de give mig frihed – en sådan frihed, at jeg for altid kunne flygte fra Abbaye des Gardiens. Jeg havde intet andet valg end at give mit samtykke.

To hele sæsoner forløb, mens jeg oversatte de passager, som de bragte mig enkeltvis i mine kvarterer. I den korte periode, af alle mine år, levede jeg fuldt ud tilfreds som en Guds mand. Min indespærring tyngede mig ikke længere som en byrde, for Rådet prydede mine kvarterer, som om jeg ville være en konge. Alt blev mig skænket. undtagen løsningen af mine lænker eller afskedigelsen af pavelige vagter og deres kvælende fakkeldampe, som for evigt forblev stationeret udenfor min dør.

Jeg manglede intet andet end min frihed, og jeg anså drømmen for at være lige så virkelig som de kolde lænker, der var bundet om mine arme. Ikke desto mindre, hen over midten af anden sæson, faldt jeg i en urokkelig sorg. Endda til at jage drømmen væk. Fra Portstenens sprog lærte jeg formålet med den. Den plagede mig så meget, at jeg holdt op med at bede. Min tro, Jeg frygter, er for evigt tabt. Jeg ønsker intet mere end døden. For Guds plan vil jeg aldrig samle Hans metoder, men dog altid kende min plads i Ham.

Fra det tidspunkt ophørte jeg med transdivinationerne, hvilket vakte Rådets raseri. Som svar fjernede Rådet alt inventar fra mine kvarterer og satte mig tilbage i de forfærdelige forhold, jeg havde lidt under, før mit arbejde for dem begyndte. Jeg blev syg. Efter lang tid indvilligede jeg i at fuldføre transdivinationerne i henhold til aftalen, kun med en gentagelse af løftet om frihed.

Jeg har siden afsluttet arbejdet, og der er gået tre sæsoner. I en periode satte jeg spørgsmålstegn ved min indespærring. Rådsabbeden talte kun om denne grund - at jeg skulle tilbyde præsterne mit råd i yderligere tid. Jeg har ikke set dem i næsten en sæson. Jeg har siden forstået, at jeg ikke længere tjener Rådet, hvilket delvist fremgår af den forværrede tilstand af mine kvarterer. Med tiden har jeg fornemmet, at de aldrig havde til hensigt at befri mig fra denne trældom, selv ikke fra starten. Dette er mine sidste ord, da min blækbrønd allerede nu er ved at tørre. Til min største overraskelse kom rådsabbeden til min celle tidligt i morges. Han informerede mig om, at jeg aldrig ville blive sat fri - det var imod Rådets endelige beslutning, så vidt jeg ved, for meget om stenens opholdssted og ord. I stedet tilbød Rådet mig syndsforladelse, en smertefri søvndrik og løftet om hellig begravelse.

Ak, jeg har stadig en dags tid til at overveje dette tilbud, da han vender tilbage i morgen. Endnu engang har jeg intet andet valg end at acceptere eliksiren, for at jeg ikke skal stå over for solens rædsler. Jeg efterlader dig, min broder, som kan læse disse ord, alle Portstenens originale indskrifter. Måtte det gå dig bedre end mig. Måtte du lære af mit liv.

Sandelig, jeg kan kun vandre frit gennem årene med en erindring om sød sorg. Jeg levede et liv, der ikke var mit, i denne krypt, som ikke var min, men dog med et øjeblikks drøm, der var helt min – en drøm om frihed, der viste sig at være sødere end noget, friheden selv nogensinde kunne give mig.

Jeg er—

*Klerik Naramsin
—Rådets oversætter*

En iskold brise rystede siderne og bar en duft af rådne knogler med sig. Han samlede siderne op fra skrivebordet og inspicerede krypten yderligere. På den fjerneste væg, i dens nederste fordybning, lå et klæde draperet over noget helt skjult. Han nærmede sig. Da Lazarus greb fat i stoffet, rev det i stykker i hans fingre som et lagen vævet af edderkoppespind. Forsigtigt skrællede han det rådne stof af for at afsløre—

„Åh!“ Pludselig slap han kluden, som om den havde bidt ham. Hans ånde forlod ham, og han faldt baglæns hen over gulvet. Og en kuldegysning sænkede sig over ham; hans hjerte flagrede. Brændende prikken badede hans krop. Grusomt lænket foran ham lå resterne af en voksen grotesk - Naramsins knogler. Han havde set mange lig, men havde aldrig set en anden grotesk. Tykke hugtænder lå forankret i et ellers menneskeligt kranium. Vingeknogler lå under liget. Lazarus stirrede på sig selv - en større version af sig selv - forrådet og pakket ind i lænker!

Lazarus opnåede en tilstand af fuldkommen rædsel – denne altopslugende og kortvarige tilstand komprimeret mellem et skrig og forstenet stilhed. Var han ikke alt for levende, havde hans hjerte kaldt Døden til at dæmpe det.

Han sprang op og løb ud af krypten med Naramsins skriftruller. Han fløj op ad Benion-tunnelen, dykkede gennem hullet i den falske mur og sprang mellem de spredte sten. I et glimt var han tilbage inden for de ubesudsede og velkendte mure i sit kvarter,

gemt under sengetæppet. I den vedvarende stilhed hamrede hans hjerte i takt med hans tanker. Han proppede hurtigt skriferullerne ind mellem folderne på sin måtte, tjekkede snørebandene på sin hætte og begravede sig dybt i sengen. Han følte sig beskidt – besmittet indeni. Han længtes efter uskyldige drømme – hvad som helst, undtagen det forfærdelige billede af sine egne lænkede rester. Aldrig havde han følt sig så alene – så truet – endda så dødsangst.

Sammen kastede hans hjertes banken og hans sinds pine ham ud i et forvredet mareridt – ikke så meget en rædsel som en aftagende mental tilstand. I den drøm fandt han sit nøgne jeg løbe op ad den buede trappe og mod den højere katakomberindgangsdør. Han løb mod friheden – han længtes efter at befri sig fra tunnellerne – fra dens kollapsende dødsdure. Hvert bank i hans hjerte var endnu et skridt op, men jo hurtigere han klatrede, desto højere flygtede indgangen væk fra ham – den truede i det fjerne. Trappe fulgte efter trappe – og måske endnu flere nok i antal til endda at stige op i himlen. Og gennem hele den snigende aften, evig som den måtte have virket, gentog den forfærdelige drøm sig igen og igen –
Dunk- dunk-dunk-væv! Dunk-dunk-dunk-væv!

~*~

Det karmosinrøde skær fra det første lys spredte sig over Gardiens Abbey. Men med munke og væbnere indespærret i deres værelser og morgengudstjenesterne afsat, lå det dunkle klosterområde lige så livløst som Naramsins krypt. Alligevel knælede en præst i de fleste sovesale ved fodenden af sin plankeseng, hvor han bad om smertefri forvandling. I andre tilfælde flyttede utålmodighedens skygger sig inden for de smalle vinduers stenrammer og kastede nysgerrige blikke over gårdspladsen. En luft af uro – spænding hang der.

Broder Ivan lænede sig op ad sit cellevindue og kiggede ned på de spøgelsesagtige klæder, der krydsede gårdspladsen. Han fik et glimt af en gryende sol og stak fingrene ind i vinduesrammen . Nedenfor begyndte ritualet, da abbed Vonig eskorterede tre kraftige præster til badehuset.

Da de var indenfor, instruerede abbeden sine munke: "I – lås døren og tag plads kl. vinduet. I to – bring den. Og pas på dens tænder!" Abbeden gik hen imod et stenbord nærmest østvæggen. Toppen af standen lå sort som kul, synligt forkullet af mange tidligere bål. Sammen forsvandt to munke i badehusets dunkle lys, mens en tredje gik rundt om abbeden og kiggede gennem en lodret sprække mellem lukkede vindueslameller, der vendte mod dagry.

Skubben, støn og hvæsen vidnede om en kamp i den bagerste del af badehuset. „Forsigtig!“ råbte Vonig. Han trak en lille flaske op af sin kåbe og strøede krymmel ud over bordet. Han mumlede i bøn.

De to kraftige munke vendte tilbage med Groteske og fulgte hende fremad, mens hun kæmpede imod dem. "Solen skal skinne over muren, Abbed!" råbte præsten ved vinduet. Vonig bekræftede med et nik, stadig mumlende. Munkene slæbte hende hen til bordet, mens Vonig reciteret fra hans manuskript; "*Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra-*"

Grotesken støttede sine fødder mod bordkanten og kæmpede mod sine fangevogtere. mens hun råbte til dem: "*Baut! Eca am sha tular!*"

Abbeden modsatte og fortsatte: "*-in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie-*"

Hun hvæsedde ad munkene og holdt sig væk fra bordet, mens hun slog rundt. Præsterne smed læderbånd om hendes håndled og ankler. De hev i tøjlerne og bragte hende ud af balance, før de slæbte hende over bordpladen, så hendes vinger slog dem i ansigtet. Munkene stillede sig på hver side af bordet, hver med et par remme, der fastgjorde hendes hænder og fødder til stenpladen. Kampen var slut; hun kunne ikke befri sig. Siddende på bøje knæ kunne hun kun stirre frem på abbeden.

Vonigs øje rullede hen over de skrevne ord. "*—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—*"

Grotesken afbrød ham med en blød, pigeagtig bøn. "*Shat na cawt—hmm? Cawt?*"

Vonig overgav sin opmærksomhed og kastede et kort blik opad fra sin vuggede bog for at opdage et blidt, men frygtelig ramt ansigt – for selv at få øje på de stigende tårer, der glimtede i et par fantastiske blå øjne. Og han bemærkede tydeligt, som for første gang, at hun fremstod markant mere menneskelig end nogen grotesk figur, han havde set – i alle sine dage. Det var tydeligt, at bortset fra sine vinger og ører, kunne hun have lignet intet andet end en stakkels og skrækslagen pige, fanget mellem de tilbageholdende bånd af et par kraftige og surmulende præster.

Vonig rev sit urolige blik væk og fortsatte: "*—et nos dimittimus—*" Vonig kvaltes i ordene. Han rømmede sig: "*—et nos dimittimus debitoribus nostris—*" Igen blev hans stemme hæmmet. Han afbrød sin beretning, vendte sig om og råbte til præsten på den anden side af badehuset: „Afdæk det forbandede vindue! Gør det nu!“

De to munke lænede sig tilbage i deres tøjler. Hun hvæsedde ad dem. Den anden præst greb fat i træskodderne, men tøvede. Han kiggede tilbage på Groteske og skar en grimasse, da Vonig fik øje på tårer, der vældede op i hans øjne.

"Færdig med det, broder!" skældte Vonig ham ud. Præsten åbnede øjeblikkeligt skodderne.

og solstråler badede badehuset.

"Skrig!" Et gennemtrængende skrig lød over klosterområdet. En sky af aske kogte ud af badehusets vindue.

Badehusets dør sprang op, og en hostende Vonig snublede hastigt ud af den røgfyldte indgang, mens han gned øjnene og skyndte sig afsted til sit arbejdsværelse. Et stykke tid forlod de resterende munke bygningen, bærende blandt sig en stenstatue af endnu en grotesk – endnu en soldræbt Eljo med udbredte vinger – dens stilling var frosset fast i knælende stilling, og dens opadvendte ansigt afslørede et granitagtigt udtryk af absolut smerte.

På den anden side af gården skitserede den smalle ramme af et sovesalsvindue på anden sal en høj præst med en ring af sølvhår, grædende med hånden over munden. Ved siden af sovesalens tag stirrede endnu et par øjne ned på munkene og deres statue: perleagtige, sorte kugler af en lysende ravn, der sad på toppen af gårdspladsens blommetræ. Den så ærbødigt til, mens de tre munke bar den seneste Gardiens Grotesk væk – den sidste Gardiens -'gave', der skulle leveres til Cancelli-klosteret i Centralitalien, til montering på toppen af katedralens afsats.

~*~

Ivan trådte gennem katakombernes indgang. Han gik ned ad trappen, da han stødte på Lazarus, som stod med en tændt fakkel i hånden og fumlede.

Ivan stoppede på trappen. "Lazarus?"

"Friar, der er noget, jeg må fortælle dig. Det skete sidste aften."

„Hvad skete der?“ Ivan gik hastigt ned ad den resterende trappe. „Hvad skete der?“ Han rundede Lazarus og et stenhjørne og opdagede, at katakombernes fakler allerede brændte. „Hvorfor har I tændt alle faklerne så tidligt – og før jeg ankom?“

"Der er sket et uheld, broder."

"Fangen?"

"Taget er styrtet ned."

"Hvad? Er du kommet til skade?" Ivan greb fat i hans arm, vendte ham om og inspicerede ham med en streng og forfærdet vogters hastværk.

"Nej, broder."

„Vis mig!“ Ivan tog Lazarus' fakkel og fulgte ham ind i Benion-tunnelen, helt til dens ende. Ivan svingede faklen i vejret, trådte gennem sten og inspicerede skaderne.

Så fik han øje på det gabende hul i væggen og frøs til.

„Fortsætter tunnelen?“ Han vendte sig mod Lazarus med hævet pande i vantro.

"Det gør det, broder."

Ivan holdt sin fakkelt ved siden af hullet, og dens flamme lænede sig i den stønnende brise.

"Bliv her," sagde Ivan, mens han klatrede gennem hulningen.

"Men jeg har allerede—" Lazarus tog sig selv i åndedrættet.

Ivan kiggede tilbage på ham. "Har du været herinde?"

"Ja, broder, men—"

"Så skal vi tale om din ulydighed senere."

Lazarus sænkede hovedet. Da Ivan var kommet gennem hullet, kiggede han tilbage på ham. "Nå, kom så." så videre – siden du kender vejen."

Lazarus sprang ind efter ham.

Mens Ivan oplyste hver af de tomme krypter, fulgte Lazarus tæt efter ham. Men drengen trak sig tilbage, da Ivan nærmede sig den sidste krypt.

"Broder, der er – der er knogler derinde," indrømmede Lazarus og pegede på en åben dør, hvis indgang var strødd med sten.

Ivan trådte indenfor, men Lazarus blev, hvor han stod. Han spidsede ørerne under hættten. Han hørte Ivan trække det rådne stof tilbage – han hørte Ivan stoppe op i sin vejtrækning – han hørte den vedvarende stilhed, der fulgte, og da Ivan trådte ud af krypten, studerede Lazarus hans ansigt i fakkellens skær. Ivan var bleg og forstuvet, men sagde ingenting. Han stirrede blot ned i gulvet mellem ham og Lazarus, som om han var fortabt i tanker.

Lazarus brød stilheden. "Mund, han er ligesom mig. Så du det? Og han bærer lænker."

Ivan gik hastigt forbi Lazarus. "Vi må afsted. Nu!" Han så sig ikke tilbage én eneste gang.

"Broder, hvorfor er han derinde?" spurgte Lazarus og trådte hurtigt bag ham.

"Jeg forventede, at du ville blive i sengen. Sig ingenting om, hvad du så. Ingen flere spørgsmål."

Drengen fornemmede vrede i sin skarpe tunge.

"Tilgiv mig, broder." Lazarus fremskyndede sit tempo for at matche Ivans hurtige og stabile skridt.

Efter de havde forladt den nyopdagede del af tunnelen, fik Ivan Lazarus til at hjælpe ham med at forsegle hullet med de tidligere nedfaldne sten. Lazarus hentede ham en murske og fyldte spande med frisk mørtel og vand. Til sidst, da Ivan var sikker på, at ingen anden munk ville have mistanke om, at muren var falsk, beordrede han Lazarus til at vende tilbage til sit kvarter og bad ham blive der.

Ivan var godt klar over, at en restaurering af Benion-tunnelen skulle omfatte hævning af en frisk mur mod den nyfundne falske mur. Hvis hans medpræster opdagede

resterne af Grotesken – i det efterfølgende kaos af rygter og larm, der uvægerligt ville være resultatet af dens fund – så kunne unødigt opmærksomhed falde direkte på Lazarus. Ingen må vide det, tænkte han, mens han overvejede restaureringsplaner, mens han gik ud af katakomberne og hen imod abbedens kontor. Benion-tunnelens alder var trods alt ingen hemmelighed. For længe siden advarede han abbed Vonig om dens endelige kollaps, og i dens ældgamle modenhed var øjeblikket blot et spørgsmål om tid.

~*~

Klosterområdet summede af munke og drenge med kronebarberet hår. Hovedportens klokke ringede i det fjerne. Endelig løb en væbner i kappe hen over gården. Ligesom Lazarus – som et spørgsmål af jute – bar drengen en ansigtsmaske med øjenhuller. En hel hætte dækkede hans hoved. Han fløj forbi en munk, der skældte ham ud. "Migual!"

Løber?

Drengen satte farten ned til raske skridt. I den fjerne ende af klosteret stoppede han foran broder Grate og bukkede. Præsten bemærkede ham. "Migual, din ansigtsmaske er revet i stykker ved siden af øjet." hul. Bed broder Ivan om at sy det, eller lave et nyt."

"Broder Ivan syr allerede en ny maske. Broder, kan jeg – tale?" Drengens utydelige ord tydede på en alvorlig munddeformitet skjult under den iturevne maske.

"Så ud med det."

"Soldater ved —ved porten! Fra Avignon! Vogn med dem—en præst i den! Rød ra-ra- kappe," stammede væbneren.

"Hvad har han på hovedet, dreng?" spurgte Grate, pludselig lamslået.

"Hvid hue ra-ra-'omkring ørerne. En anden i hans skød – er stor. Ra-ra-rød hat."

„Hvad i alverdens navn—“ instruerede Grate drengen. „Hør mig! Giv abbeden besked om, at en kardinal er ankommet fra Avignon! Kom nu afsted!“

Drengen bukkede og gik hurtigt væk, da Grate skældte ham ud. "Migual! *Løb!*"

Væbneren skyndte sig frem og stormede om et hjørne.

Klokken fortsatte med at klangen, mens Grate slentrede hen til hovedindgangen. Han fik øje på en høj soldat med skulderlangt, krøllet sort hår, tyndt overskæg og fipskæg og jadegrønne øjne, der stod foran porten. Et tungt ar krøllede kinden på et strengt og kamphærdet ansigt. Grate åbnede bommen og svingede porten på vid gab. Soldaten spyttede på jorden, før han marcherede uden om ham. I forbifarten sendte han et koldt blik og mumlede:

"Enten skal du have en større klokke eller større ører."

Grate rynkede panden og kiggede ned på kaptajn Bournes spyt. Så opdagede han kardinal Blasi, der steg ud af en vogn. Blasi henvendte sig til Grate og satte sin bredskyggede hat over sine djævelske øjne. Grate smilede, bukkede og kyssede Blasis slappe, udstrakte hånd.

Munken bukkede, mens han talte. "Deres Eminence; Gardiens Abbey er virkelig æret."

"Og hvem mon du er?"

Grate rejste sig. "Broder Maurice Grate, Deres Eminence – gæsternes vogter og besøgsleder ."

"Jamen så, broder Grate. Følg mig til abbeden." Broderen vendte sig om, Blasi fulgte efter, mens kaptajnen stillede sig ved siden af Blasi og vinkede fire af sine mænd til at følge ham, mens han sagde: "Jeg har to hundrede mand, fjorten heste og seks forsyningsvogne. Jeg har brug for at få dem passet."

Grate vinkede straks en præstedreng til at gå ved siden af ham. "Gå hen til staldene og informer broder Festoneau om, at vi har gæster – fjorten heste, der har direkte brug for opmærksomhed." Drengen vippede sit barberede hoved og forsvandt.

Grate henvendte sig til Blasi. "Måske er du og dine mænd sultne? Hvis I ønsker det, kan vi åbne spisesalen og køkkenerne med det samme?"

"Gør det sådan," gøede Blasi.

Grate fortsatte. "Og skal Deres selskab blive til aftenen, Deres Eminence?"

"Flere dage."

Grate stoppede op. "Dage, Deres Eminence? Vores kloster mangler forsyninger til så mange mænd!"

Blasi ansporede ham. "Vi skal drøfte detaljerne senere, broder. Først abbeden."

På den anden side af gården stirrede munke og væbnere på processionen – alle besøgende var udlændinge. Blasi gav dem ingen opmærksomhed, men Bourne granskede alle. Hans øjne observerede ingen høflighed – de faldt overalt, mens de målte og vurderede. Selskabet trådte ind i en bygning, og Bourne knipste med fingrene ved siden af døråbningen. To af soldaterne faldt bagfra ham og stillede sig ret uden for døren. Grate førte Blasi ned ad en gang og hen til abbedens arbejdsværelse. Han bankede let på døren.

En hæs stemme svarede indefra: "Træd ind!" Igen knipste Bourne med fingrene, og hans soldater reagerede; de flankerede og faldt ret uden for døren. Grate, Blasi og Bourne gik ind i arbejdsværelset og opdagede abbed Vonig med ryggen til dem og vendt mod en bogreol. Vonig vendte sig langsomt om, hele sin opmærksomhed fordybet i en åben bog, der lå i hans hænder. Endelig kiggede han op, pludselig forbløffet over at se en kardinal på sit kontor. Han bukkede ærbødigt. "Deres Eminence."

"Abbed," svarede Blasi med samme bemærkning.

Grate afbrød. "Abbot Vonig, Hans Eminence, Kardinal—øh—"

"Kardinal Masson," hjalp Blasi Grate med introduktionen – med det samme alias

af 'Masson', når de får uretmæssig adgang til de apokryfe skrifter.

Grate fortsatte sin introduktion, mens han rakte en hånd frem mod Blasi; "Hans Eminence, Kardinal Masson, er kommet fra Avignon for at pryde vores kloster."

"Det skal være alt, Broder Grate." Vonig afviste ham og satte bogen tilbage på hylden.

Grate bukkede og gik. "Desværre bringer jeg dårlige nyheder – fra Hans Hellighed. Er De klar over, at Deres Øvre Rådskardinaler, Basiliste og Lean, siden er gået bort?"

"Jeg har erfaret det i den seneste korrespondance," indrømmede Vonig. Bourne undersøgte rummet.

Blasi fremførte et venligt ansigt. "Alligevel opdager vi i fortvivlelsens dystre sommetider et glimt af potentiale. Abbed, i lyset af dette bringer jeg også gode nyheder."

"Nå?" smilede Vonig.

"Du er blevet udpeget til at tjene i Apokryfernes Øvre Råd. Din hengivne tjeneste for Rådet har givet dig betydelig gunst i Hans Helligheds øjne. Han forventer dig i Avignon."

Abbeden sænkede sit smil. "Øvre Råd? Jeg er kun en biskop. Kun kardinaler tjener som Øvre Rådsmedlemmer."

Blasi famlede efter ord, samlede sig pludselig og tilbød: "Lad det være, du og abbed af det nedre råd i Italien er nu forfremmet til det øvre råd."

"Domingus?"

"Sandelig; Abbed Domingus af Cannello. Hans Hellighed har indkaldt jer begge til Pavepaladset – uden forsinkelse."

"Men hvad med klosteret? Hvem skal føre tilsyn—"

Blasi afbrød ham med en håndbevægelse og med en beroligende tone i stemmen. "Hans Hellighed er fuldt ud klar over, hvad den bevogter. Det er selve årsagen til, at jeg er her. Det er ligeledes årsagen til den tunge eskorte. Klosteret er helt sikkert. Hans Hellighed har instrueret mig i at tjene som midlertidig abbed for dette kloster, indtil han kan udpege en passende afløser. Derudover er en anden eskorteret kardinal på vej til det italienske Cannello-kloster og skal tjene som midlertidig abbed der, indtil der er fundet en passende efterfølger."

Blasi lagde hænderne i lænden og smilede. "Abbot Vonig, jeg roser dig for din udnævnelse til Øverste Råd, og jeg må tilføje, at dine mange års dedikeret tjeneste for apokryferne er ret bemærkelsesværdig."

Abbot Vonig fornemmede, at noget var galt. Før kardinal Leans død sendte kardinalen et brev til ham. Kardinalen fortalte ham, at pave Clemens stadig ikke var klar over det forsigtige formål bag det apokryfe koncil – eller rollen for dets to klostre – eller pavens forventede pligter som dets officielle leder.

Vonig udspurgte Blasi. "Eminence Masson, da der ikke har været noget Øvre Råd

udnævnelser siden Hans Eminence, Kardinal Leans død, hvordan er Hans Hellighed blevet informeret om forhold vedrørende apokryferne?"

"Hans Hellighed har siden inspiceret optegnelser fra Apokryfernes arkiver," kontrerede Blasi.

"Alligevel ødelagde en brand dens optegnelser. Hvordan kunne Hans Hellighed inspicere optegnelser, der var blevet brændt på forhånd?"

"Måske brændte ikke alt; jeg har ikke noget færdigt svar. Du kunne dog sætte spørgsmålstejn ved Hans Hellighed med sådanne detaljer – når du besøger ham."

Vonig kneb øjnene sammen. "Hvis det behager mig, Deres Eminence, må jeg så se Hans Helligheds udnævnelsesordre?"

"Det kan De sandelig, abbed." Blasi trak et brev frem fra sin præsteklæde.

Abbeden åbnede brevets vokssegl og læste ordrene – ordrer underskrevet af pave Clemens.

Vonig foldede brevet sammen igen og undersøgte begge halvdele af voksseglet. "Hvorfor bærer det ikke et aftryk af Hans Helligheds insignier?"

Blasi forsvarede dokumentet: "Som I udmærket ved, er Rådets natur hemmelig." Hans Hellighed insisterer på, at kun kardinaler skal styre de to apokryfe klostre. Du skal henvende dig til Ham med eventuelle problemer, der måtte plage dig. Og han forventer dig med det samme."

Vonig kiggede på Bourne. Grønne øjne brændte tilbage på ham. Vonig indrømmede over for Blasi, mens hans bryst sank: "Jeg kan ikke tjene som medlem af Øverste Byråd. Jeg er gammel og træt; mine dage er talte."

"Så skal De underrette Hans Hellighed om Deres tilstand, Abbot. Jeg overbringer blot hans indkaldelse."

"Jeg kan ikke tjene—"

Blasi afbrød. "Château Mallow i Avignon venter på jer. Det skal være jeres nye residens. I har indtil i morgen til at hente jeres ejendele. Kaptajnen skal sørge for, at jeres personlige ejendele bliver korrekt stuvet. Og I kan arrangere et møde med de fastboende munke for at informere dem om jeres gode nyheder og præsentere mig som den nye abbed."

"Det skal jeg, Deres Eminence."

"Abbed, jeg går ud fra, at du ikke er tilfreds med Hans Helligheds beslutning."

Vonig udtrykte sin udtrykte skuffelse. "Man tænker ofte over døden i mine år. Jeg har en krypt i katakomberne – en som jeg aldrig kommer til at bruge, frygter jeg."

"Detaljerne vedrørende din død kan arrangeres, abbed. Først skal du rapportere til Hans Hellighed. Jeg skal bo i gæsteværelserne, mens du forbliver som abbed. Du skal sørge for det." at der bliver taget hånd om vagterne og hestene?"

"Det skal jeg. Måske kan jeg tildele dig en eskorte til—"

Blasi afbrød ham. "Jeg skal nok finde min egen vej, abbed."

„Sandelig, Deres Eminence.“ Vonig bukkede, da Blasi sendte sig selv og Bourne ud af arbejdsværelset. Vonig vendte sig mod vinduet og stirrede tomt, det forfalskede brev dirrede i hans svage hånd. Han betragtede Ivan og den deforme Lazarus-dreng; han grublede over krypten, han havde bestilt, gravet og sat til side til sig selv; og højst sandsynligt, regnede han med, ville hans jordiske rester aldrig vende tilbage til det elskede kloster, han havde tjent så længe.

Vonig låste sig inde på sit kontor. Blasi gjorde sig bekendt med området og faciliteterne.

Kaptajn Bourne gennemgik klosteret med tropper og stationerede vagter på, hvad han anså for at være nøglepositioner. Ved mørkets frembrud forvandlede kaptajnen klosteret til, hvad der lignede en uigennemtrængelig fæstning – ingen vej ind, ingen vej ud; og en vågen soldat på hvert hjørne.

Den følgende morgen, umiddelbart efter gudstjenesterne, beroligede abbed Vonig sine urolige munke og informerede dem om sin omplacering til Avignon. Ved middagstid steg han ombord på kareten, og ridende soldater eskorterede ham væk. Blasi bevægede sig med bevidst hast. Da den nye abbed, indkaldte han til et møde kun med klosterets overmunke – kun dem, der kendte til portstenens eksistens og klosterets sande formål som dets vogter. Hans årsag til at indkalde til mødet var enkel: at dissekere resten af rådsmunkene på stort set samme måde, som det var standardpraksis for enhver kirkelig inkvisition. Og som universitetskardinal var Blasi ret bevandret i heksejagtens kunst. Som han vidste, var metoden i enhver inkvisition stiv og ukompliceret: at afholde en forsamling, indføre absolut autoritet, kræve tilståelser af forseelser og derefter splitte masserne gennem vidneudsagn mod hinanden.

I sin indkaldte forsamling af Ældre Munke instruerede Blasi hver præst i at skrive et brev og aflevere det til ham inden aften. I det forventede han tre ting. For det første skulle præsterne liste alle klosterfaciliteter og -praksisser, der kunne forbedres. Selvom Blasi var ret ligeglad med de foreslåede forbedringer, tjente listen godt til at distrahere munkene fra de følgende to lister, som var afgørende for hans plan og selve årsagerne til inkvisitionen. Den anden af Blasis forventninger var, at præsterne skulle afgive belastende vidnesbyrd om deres medpræster ved at liste al den adfærd, de havde set, som kunne have virket 'upassende' for en munk. For det tredje og sidste forventede Blasi, at de nedskrev personlige tilståelser om forseelser. Han informerede munkene om, at alle skriftlige tilståelser forblev fortrolige.

Rasende kunne de ældre brødre ikke gøre andet end at adlyde. Blasis øvelse dog

Hvor hårdt det end måtte have virket, viste det sig yderst effektivt, idet øvelsen, ligesom de forventede resultater af en korntæsker, skilte hveden fra avnerne - det gode sæd fra det dårlige. Med elimineringen af disse gode og retskafne munke dukkede kun syv præster med tvivlsom opførsel op. Af de syv strøg Blasi broder Odino fra listen - han ønskede ikke at have, hvad han betragtede som en 'fed dranker'. deltager i hans åbning af Gatestone. Blasi stregede også et italiensk navn ud, da han ønskede, at kun franskmænd skulle deltage i, hvad han forstod, en fransk sag. Således var der kun fem munke tilbage.

En efter en og i enrum kaldte Blasi de fem munke til abbedens arbejdsværelse. Han gentog den samme historie for hver af dem: at han var under fælles ordre fra Pavestolen og Kong Philip af Frankrig om at bruge Gatestone som et våben mod englænderne. Afslutningsvis spurgte han hver munk, om han ville være villig til at hjælpe ham med at drive englænderne ud af Crécy.

Af de fem munke på listen indvilligede Clodius og Greville i at hjælpe Blasi med Gatestone, men antydede kraftigt omplaceringer af pligter som passende kompensation - som potentielle tilsynsmænd over klosterkatakomberne. De ønskede Ivan og Odinos stillinger. Blasi indvilligede først i deres omplaceringer, efter at de havde hjulpet ham med Gatestone. Af de tre munke, der var tilbage, var Broder Grate ikke lige så ivrig efter at give sin hjælp; men med et puf og en snæversynet trussel overbeviste Blasi ham pludselig. De resterende to munke nægtede åbenlyst at hjælpe Blasi og advarede ham om sandsynlige alvorlige konsekvenser for at forstyrre Gatestone. Blasi udtrykte skuffelse over deres standhaftige modvilje og sendte dem væk fra arbejdsværelset - kun for at nikke diskret til kaptajn Bourne, der stod lige uden for den åbne dør. Derfor eskorterede Bourne de to munke ud på landet for at hvile ved siden af. Abbed Vonig, deres læber permanent forseglede med jord.

Bemærkelsesværdigt for ham følte Blasi, at han havde formået det tilsyneladende umulige. Han tilbragte kun tre liv, men fik kontrol over Gardiens Abbey og dets bevogtede Gatestone og sikrede sig tre ældre munke til at hjælpe ham, mens han hele tiden holdt sine intentioner skjult.

I de efterfølgende dage isolerede Blasi sig i abbedens arbejdsværelse og studerede længe bevogtede klostermanuskripter, iturevne sider, som han fjernede fra apokryfernes arkiver, og klosterets katedraldiagrammer. Selvom han var optaget af sin større mission om at drive englænderne ud af Frankrig, sørgede Blasi for, at de fastboende munke og væbnere fortsatte deres rutiner, selvom de tilpassede sig Bournes stadigt strammere fæstning-

ligesom atmosfære.

~*~

En munk med et læderansigt stod i stille meditation uden for klosterets stald. Mange år som opsynsmand for staldene havde forhærdet hans udseende. Hvis det ikke var for hans præstelige kåbe, kunne han have fremstået som blot en landmand. Der var kun lidt tilbage af hans tynde brune hår, og toppen af hans hoved var dækket af brune pletter, der markerede hans mange varme somre med udendørs pligter. Broder Festoneau var seniormunk og medlem af det nedre råd. Staldene og hestene faldt under hans varetægt, ligesom klosterets præstedrenge, der bar almindelig post mellem Gardiens Abbey og en postcentral i byen Orleans.

Med smedehænder på smalle, kappeklædte hofter så Festoneau en aftagende og sygelig sol forsvinde bag en hård, mørk horisontlinje. Over dem badede dagslysets døende stråler høje, fejende skyer i farverige nuancer, der tilsammen syntes at blafre som en himmelsk ild. I skumringens kølige luft brød en hests blæsen stilheden. Festoneau sænkede armene, pustede og gik raskt hen til staldene – han forventede en postomdeling flere timer før nat.

Da præsten rundede hjørnet af bygningen, så han en skikkelse iført kappe med en lanterne tændt. højt, da den nærmede sig staldene fra klosterets nordport. Da den nærmede sig Festoneau, råbte silhuetten: "Hvad holder postomdelingen tilbage?" Festoneau svarede med sit eget spørgsmål. "Har du set min buddreng?" "Sandelig – et stykke tid siden – ved hovedporten med Broder Grate og Migual-drengen. Jeg samlede ham til at være i stalden nu."

Festoneau fik øje på en skygge nær klosterets forside, som hastigt nærmede sig til lyden af galopperende hove.

„Soldaterne er overalt,“ klagede den skyggefulde munk, mens han sænkede sin lanterne. Han stoppede ved siden af Festoneau og vendte sig mod den nærgående præstedreng. „De holdt mig tilbage ved porten i lang tid. Jeg siger det nu, Festoneau – der er mere i det her, end man umiddelbart kan se. Hvilket kloster har brug for en hær til at styre sine gode intentioner?“ Festoneau slog hænderne i hofterne og kastede et snævert blik på sin galopperende væbner.

Budbringeren tøjlede sin hest. Festoneau greb fat i dens bidsel, da den kronebarberede unge mand steg af hesten. "Nu må jeg passe min hest i mørket! Du skal forklare din forsinkelse med det samme!" skældte Festoneau ham ud.

Væbneren bukkede og bekendte: "Tilgiv mig, broder. Jeg skal nok tage mig af hesten, broder,

hvis du ønsker det. Jeg smed postposen nær hovedporten. Jeg var nødt til at lede efter den." „Halve dagen?“ spurgte Festoneau, mens han førte hesten ind i stalden. Så stoppede han og snurrede rundt. „Hvorfor klager hun til mig? Du red hende hårdt igen, dreng?“ Igen bukkede budbringeren. "Tilgiv mig, broder. Jeg regnede med, at jeg ankom før nat – som De måske kunne forvente min tilbagekomst. Jeg forlod Orleans sent på dagen, da budbringeren fra Avignon også ankom sent. Alligevel vandede jeg hesten ved hovedporten." Og hun fik kun let mad i Orleans."

„Jeg forstår.“ Festoneau slog hestens tøjler om en bindingsstolpe. Den anden munk løftede sin lanterne for bedre belysning. Festoneau fortsatte: „Hvad angår din forsinkelse, forventer jeg, at du at melde sig til mig ved daggry. En grundig rengøring af staldene er på sin plads."

"Det skal jeg, broder."

Festoneau tjekkede de bundne tøjler med et ryk i hælene og klappede hesten på siden. Så løsnede han stropperne på læderpostposen og gled den af hesten, før han rakte tasken til den anden munk. "Her er din post; lån mig din lanterne." De byttede. Festoneau vendte sig væk og løftede lanternen mod en høj stolpekrog.

"Skal De kræve mere af mig, broder?" spurgte sendebudet.

"Det gør jeg," svarede præsten, anstrengende og travlt beskæftiget med lanternen.

"Jeg har den!" klagede den anden munk. "Hvad laver du? Vent!"

Festoneau vendte sig om og opdagede en soldat, der slyngede postposen over skulderen og marcherede ud af staldene med skoletasken, mens han svarede: "Mine ordrer vedrører ikke dig, præst - kun postkorrespondance."

Festoneau og hans væbner så til, mens munken løb ud af staldene og råbte efter soldat, "Ordrer fra hvem? Bring det tilbage! Vent!"

Festoneau kaldte på budbringeren med et vinkende håndslag. Han løftede hovene af sin hest, idet han undersøgte deres helbred, mens han hviskede til sin væbner: "Hør mig nøje. Jeg har endnu en opgave til dig. Jeg forventer, at du gemmer dig i stalden i aften - på loftet ovenover. Vis dig ikke for vagterne. Du skal tage afsted til Avignon før daggry."

"Sandelig, broder."

"Du skal aflevere et meget vigtigt brev til Hans Hellighed, som kræver hans øjeblikkelige svar. For enhver pris skal du blive på hans kontor, indtil han læser det. Gør hvad som helst, men pas på din plads foran ham. Samler du mig?"

"Det gør jeg, broder – hvad end det kræver, og med behørig respekt." Den unge mand bukkede let.

"Og jeg forventer ikke, at du vender tilbage uden et svar, hvad enten det er skriftligt eller mundtligt."

"Meget godt," sagde Festoneau. "Jeg vender tilbage i morgen tidlig og forventer, at du er klar til at ride som

vinden. Du skal ride på abbed Vonigs hest denne gang.”
Budbringeren smilede, da han kendte hingstens ry.
"Op med det så." Præsten vinkede sin væbner op i bjælkerne, før han hentede lanternen og gik tilbage til den nordlige klosterport.

Natten gik, og næsten alle munkene og væbnerne i klosterets sovesal havde siden trukket sig tilbage for aftenen. I Festoneaus kvarter oplyste en olielampe dog et gammeldags skrivebord, hvorpå der lå et pergament adresseret til Hans Hellighed. Festoneau skrev sin underskrift, stak fjerpen i blækhuset og blæste blækket tørt. Han læste et brev, der beskrev begivenhederne siden Blasis ankomst til Gardiens. Formålet med brevet var klart: At spørge pave Clemens, om han havde udpeget en erstatning for abbed Vonig med en kardinal fra Avignon. Han indrømmede over for Clemens, at han frygtede det værste: at personer uden for koncilet muligvis havde opdaget eksistensen af 'relikvien', som klosteret bevogtede. Festoneau foldede forsigtigt brevet. Han varmede en kniv over olielampen og skar et hjørne af en voksblok af, før han forseglede brevet med den smeltede klump. Han blæste seglet tørt.

Pludselig blafrede olielampen. Brevet i hans hænder blafrede. Kold luft syntes at fylde rummet. Festoneau vendte blikket for at bekræfte et tæt lukket vindue. I det unaturlige Han hostede af kulde og så den uomtvistelige tåge på sin ånde. Præsten sprang fra sit skrivebord og snurrede rundt, mens han ledte i de dunkle hjørner af sit værelse *efter – Hende*.

Han fandt dog kun en stående silhuet i det fjerne hjørne. Han trådte til side for at lade olielampen kaste sine stråler og afsløre den skyggefulde skikkelse. Hans knogler smeltede; rædsel fortærede ham, som en flod af brændende tjære kunne flyde over ham. Stenens Ånd stod foran ham, fuldstændig nøgen, med glitrende sorte øjne, langt hår og smilende til hans smidige sjæl. Præsten kendte Hende, som alle klostermunkene kendte Hende: den hjem søgende dæmon og utugter fra århundreder – den *regerende dronning af Succubi* og den onde moderlige kilde til alle de groteske figurer, der beklædte klosterkatedralens terrasser.

„Nej!“ Festoneau skubbede brevet bag ryggen.

"Nå, hellige mand. Har jeg ikke behaget dig så meget?" melodiede Lucifael i et kor af tusind kvinder.

"Jeg bønfalder dig – tag farvel med mig."

"Åh, men jeg kan ikke, gode herre," fnøs hun.

"Jeg har givet mig selv – til Gud," vrøvlede Festoneau. Ligesom mange af klostermunkene havde selv Festoneau sin egen vingede statue på toppen af katedralen, som var blevet opsat for mange år siden.

„Er det det, du kalder det? Gud?“ spurgte hun ham sarkastisk, da hun nærmede sig.
"Han er din Herre og Konge. Gå væk, *Kvinde-Spøgelse!*"

Lucifael stoppede foran ham og foldede hænderne om bag Sig, mens hun temmelig uskyldigt spurgte: "Hvad med dette blad, du prøver at skjule for mig, Festoneau?"
Præsten stod stivnet og rystede. "I Guds navn, forlad hans hellige jord."
Hun lænede sig omkring ham, som om hun var nysgerrig efter det skjulte brev, og Festoneau fandt sig selv stirrende på Hendes fyldige bryster, der svævede i lampens skær.

„De kan lide dem, herre? Synes de Dem godt om?“ spurgte hun med en forførende hvisken uden at se op. Festoneau rev øjnene væk. „Forsvind , *Djævleskøge*, i alt det helliges og helliges navn !“

Hun rejste sig og spurgte: "Er du væk? Du skriver et brev, der indkalder mig, og ønsker mig så væk?" Et genert grin gled hen over hendes læber, og brevet brød fuldstændig i brand. Han rev hænderne væk, og papiret flød ned på gulvet som et kvadrat af sprød aske.

„Var det så ubehageligt eller forfærdeligt?“ spurgte hun og hvilede sine arme løst over hans skuldre. Han brød fri og løb hen til døren – men døren åbnede sig ikke. Han slog sin knytnæve mod den og forsøgte at skribe, da hun viftede med en sortneglet finger, og hans hals blev stille. Igen hamrede han på døren, men ingen lyd bar gennem rummet.

"Mange sæsoner er gået, siden du sidst smagte kødet – og mig. Selv nu kender jeg brændingen i dine lænder; alligevel skal jeg frelse dig fra længslens smerte. Tag plads på sengen, men husk, at jeg ikke vil ligge under dig." Hun vinkede med hånden og gengældte hans stemme.

"Det skal jeg ikke!" spyttede han og trak sig tilbage ind i hjørnet mellem døren og væggen.
Hun gik let hen over værelset og hjalp ham ud af hjørnet, førte ham hen imod sengen, mens hun trøstede ham med en hvisken: "Lån mig dine afkom endnu en gang, hellige mand. Først da skal jeg bede dig om at gå."

Festoneau trak sig væk og pressede ryggen mod væggen. Lucifael trængte ham ind mellem skrivebordet og sengen. Hun lænede sig op mod ham. "Du har stadig mod, min kvikke hellige mand. Og er jeg ikke værdig i dine øjne?" Hun rettede på rynkerne i hans kåbe og kiggede ham over med et tilfreds blik.

„Det skal jeg ikke. Aldrig igen,“ sagde han til Hende. I det smalle rum mellem deres ansigter rørte Festoneau ved sin pande og torso i et kors tegn. Lucifael lænede sig tilbage, hendes sorte øjne stirrede. Hun greb præsten under hans hage. Hundelignende fortænder dannede sig i Hendes mund, mens hun talte. „Min tålmodighed er ved at være slidt op. Jeg beder kun om din tilladelse, da

du har lyst til at give det. Forveksl det ikke med et valg – det er kun værdighed, jeg tilbyder du."

"Men hvorfor bliver I ved med at lave dem? De er alle døde – udsat for solen – forvandlet til sten."

Hun klukkede. "Tusinder dør, for at tusinder kan leve. Det er livets natur og Døden. Hvad ved du om andet end begær og skyld?"

"Jeres grotesker er døde! Alle sammen! De er blot livløse statuer på toppen af katedralen!"

Hun kiggede i hans øjne. "Nok med tomme ord, hellige mand. Vil du låne mig dine afkom eller nej?"

"Du skal stå til doms for—"

Hun afbrød ham med et viften med sin sorte fingernegl og stjal hans stemme igen. Han kæmpede for at vende sig om, men han kunne ikke trække sig væk fra Hende.

Hun rynkede panden og kneb et sobert blik sammen. "Som du ønsker. Jeg krævede aldrig dit samtykke i starten." Hun kørte fingrene hen over hans ansigt for at nå dybt ind i hans tanker. Engang stivnede præsten og rystede; hans store, løbende øjne kunne kun se hans rystende hånd række ud efter det voksfarvede blad på sit skrivebord. "Sandelig, min kære hellige mand," Lucifael badede i sin rædsel, "du skal give mig det, som er mit. Tag det op; brug det. Jeg er din forviste og omvandrende gud, som nu befaler dig." Hun lo lige så mange kvinder på én gang, og hendes stemme blev oktaver dybere for hvert ord. *"Aldrig har en dæmonisk gudhundenomade levet så ond som selv—"*

Pludselig forvred hendes hoved sig til en knitrende lyd, da det omformede sig til et forfaldent sjakalhoved . Omkring hendes nye snude, manglende hudstykker, blotlagde udstenede knogler. En harsk lugt kogte fra hendes hoved og ødelagde luften i rummet. Så greb hun fat i hans skuldre, lænede sig ind i hans øre og hviskede med et suk: *"— som jeg."* Festoneau så sin hånd løfte kniven.

Lucifael kærtegnede hans bryst, mens hun vippede hovedet som en nysgerrig hund, mens det rystende blad nærmede sig præsten.

"Hvil din sjæl, hellige mand," trøstede hun ham med en kvælende stank af et dyrs ånde. "Så jeg kan befri dig fra menneskets brændende smerte."

Lampens væge trak sine sidste dråber olie op af den næsten tomme beholder; og dens flamme hoppede uberegneligt, som om den var blevet fortæret i en voldsom ilddans, i et forsøg på at angribe det ubarmhjertige og omsluttende mørke og holde sig selv i live.

Uden for klosterets sovesal og over hele gården så ingen soldat den svage pulserende glød, der udgik fra det smalle vindue i præstens kvarter. Ingen

så den falmende glød og det stadigt sortnende rum. Ingen munk vågnede fra en fredelig søvn. Tiden gik, og natten brændte langsomt hen.

~*~

Før daggry lød et rystende, ynkeligt skrig i sovesalen, og en voksende flok soldater og søvnige munke strømmede ned ad gangen mod Festoneaus kvarter. De brasede ind i hans celle og opdagede hans værelse i uorden med væltede møbler, knuste personlige ejendele og iturevne pergamentstykker, der dækkede gulvet og møblerne som falden sne. Det var ikke de hundredvis af pergamentstykker, der fik munkene til at flygte fra værelset lige så hurtigt, som de var gået ind i det. Det var heller ikke værelsets uorden, der fik de lamslåede soldater til at falde tilbage mod sig selv. Det var, at vægge og gulv var så grundigt oversprøjtet med blod, at lugten fra indhegningen var skarp med sin jernlignende lugt.

Foran dem sad en hulkende Festoneau i det fjerneste hjørne af sit værelse, ved siden af sin væltede sengen og holdt en hammer i sit kåbeklædte skød, der lå tildækket af størknet blod. Hans livløse anden hånd lå korsfæstet mod sengen, med et blad, der stak ud gennem hans hævede håndflade. Præsten opdagede folkemængden ved sin dør og sprang op på knæ, hamrede bladet dybere gennem sin håndflade og seng, mens han skreg bibelske passager fra Jesu ... Korsfæstelse. Sved sled ned fra hans pande, og hans glasagtige blik og det hvide i hans øjne rullede rundt i rummet som det ufokuserede blik fra en rabiat hund. Soldater stormede frem for at arrestere hans hammersvingende arm, og han knuste ansigtet på en af dem, før de kunne redde præsten fra sig selv. Klemte og gispende kollapsede Festoneau, og soldaterne befriede hans korsfæstede hånd.

Desværre døde Festoneau samme dag; og først efter hans død – under forberedelserne til begravelsen – opdagede flere af hans medmunke, at han brugte bladet på mere end sin hånd. Tilsyneladende havde præsten i sin udviklede vanvid kastret sig selv; men en efterfølgende og grundig privat ransagning af hans kvarter gav intet. Da Blasi opdagede dette, beordrede han de munke, der havde hørt om selvlæmelsen, til at blive tavs og skrubbe Festoneaus sindssyge af gulvet og væggene, før den forsejles den afdøde munks sovesal på ubestemt tid. Og således blev den stofindhyllede munk Festoneau den seneste beboer i en pragtfuld og veludstykket katakombekrypt, der engang var reserveret til den afdøde abbed Vonig; og heldigvis for Blasi tjente den frygtelige distraktion godt til at holde de fastboende munkes opmærksomhed væk fra det mere ildevarslende formål, han endnu nærrede.

[Slut på kapitel 5]

Dette litterære værk blev skabt udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~